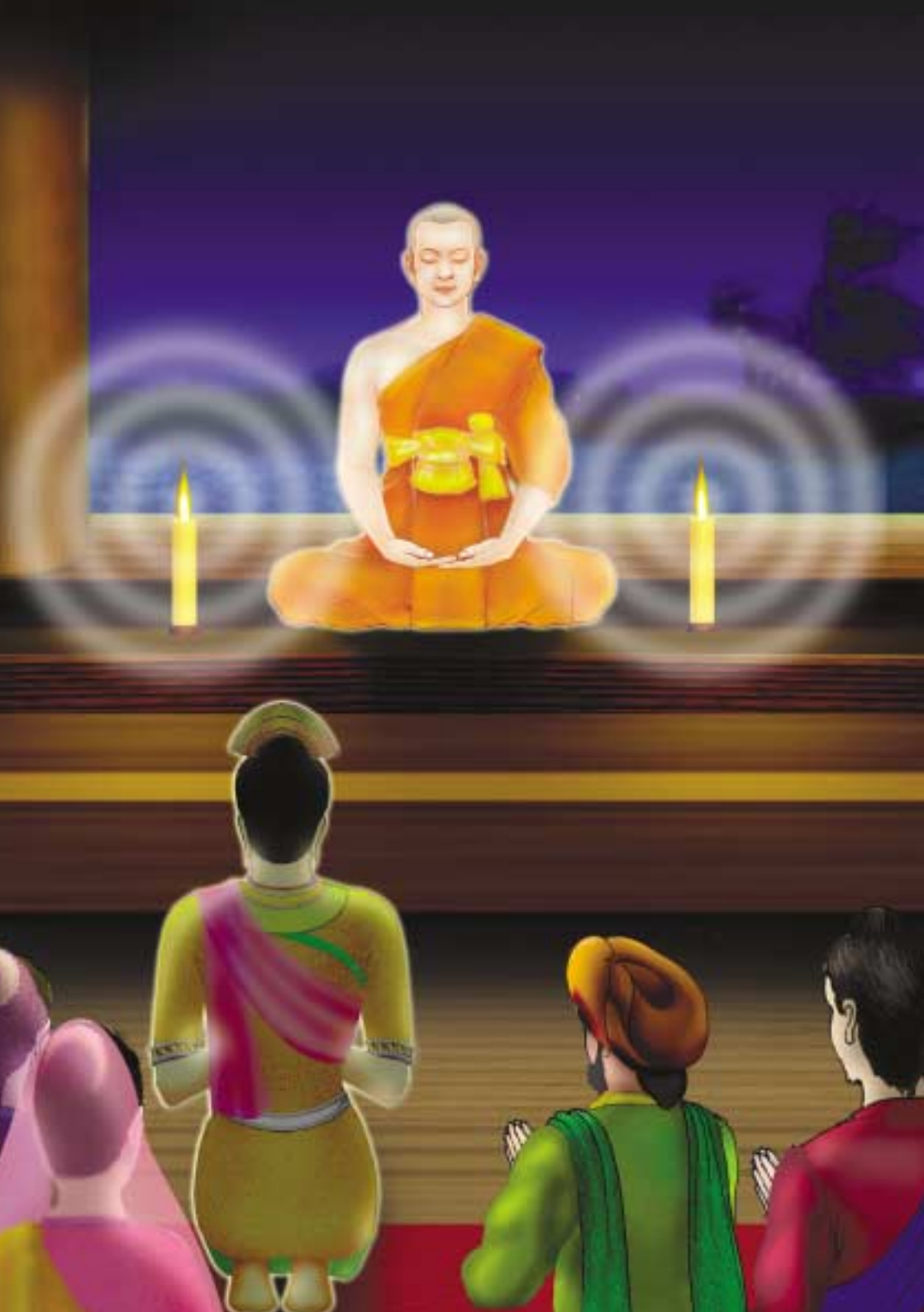

อานิสส์
แห่งการจุดประทีป

ผู้ใดจุดประทีปถวาย
คราวที่ควรจุดประทีปในเวลาจำเป็น
อันเป็นอุปกรณ์กำจัดความมืดให้เป็นทาน
วิมานอันมีรัศมีโชติช่วง มีส่วนงดงามมาก
มีบุณทริกบัวขาวมาก ย่อมเกิดแก่ผู้นั้น

อานิสงส์แห่งการจุดประทีป

๔๐๒

การประพฤติปฏิบัติธรรม หมั่นทำใจหยุดใจนิ่งนี้ จะนำความสุขความบริสุทธิ์ให้บังเกิดขึ้นในชีวิต และจะเป็นบาทแห่งความสำเร็จทั้งหลายทั้งปวง ใจที่หยุดนิ่งดีแล้ว จะเป็นแหล่งรวมแห่งความสุข สุขที่ละเอียดประณีตเพิ่มขึ้นไปตามลำดับ ตั้งแต่สุขที่เกิดจากใจโล่งโปร่งเบาสบาย สุขเมื่อเข้าถึงแสงสว่าง เข้าถึงดวงปฐมมรรคอันเป็นเบื้องต้น จนถึงสุขที่เกิดจากการเข้าถึงภายในกาย เรื่อยขึ้นไปจนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกาย เข้าไปตามแผนผังชีวิตของมนุษย์ทุกๆ คน ซึ่งจะเข้าถึงจุดแห่งความสุขตรงนี้ได้ เราต้องหยุดใจเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน ปทีปวิมาน ความว่า

“โย อนุธการมฺหิ ติมิลิกายํ

ปทีปกาลมฺหิ ททาติ ทิปํ

อุปฺปชฺชติ โชติรสํ วิมานํ

ปทุตมลฺลํ พหุปฺนฺทริกํ

ผู้ใด จุดประทีปถวาย คราวที่ควรจุดประทีปในเวลา
คำคืน อันเป็นอุปกรณ์กำจัดความมืดให้เป็นทาน วิมานอันมี
รัศมีโชติช่วง มีสวนงดงามมาก มีบุณฑริกบัวขาวมาก ย่อม
เกิดแก่ผู้นั้น”

คำสอนในพระพุทธศาสนามีเหตุมีผลว่า ผู้ที่ทำความดีไว้

อานิสงส์แห่งการจุดประทีป

๔๐๓

ผู้นั้นจะต้องรับผลของกรรมนั้น อานุภาพแห่งบุญนี้มีมากมาย และเกินควรเกินคาด เหมือนพระบาลีที่หลวงพ่อกล่าวเกริ่นไว้ ตอนต้น นั้นเป็นเรื่องราวแห่งการถวายประทีป ซึ่งแม้เป็นการถวายเพียงครั้งเดียวเท่านั้น แต่ส่งผลเป็นอสงไขยอัปมาณัง พวกเราตระหนักกันดีอยู่แล้วในเรื่องของการสร้างบารมี ฉะนั้น ขอย่ำประมาณหัวเมาในชีวิต เราจะต้องสร้างบารมียิ่งๆ ขึ้นไป หลวงพ่อจะพูดอย่างนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกว่าพวกเราจะซาบซึ้ง แล้วมุ่งหน้าไปสู่จุดหมายปลายทาง คือจนกว่าเราทุกๆ คนจะเข้าถึง ที่สุดแห่งธรรม

การสร้างบารมีที่เรากำลังทำอยู่นี้ ล้วนเป็นบุญใหญ่ ทั้งนั้น ที่กล่าวอย่างนี้บ่อยๆ ไม่ใช่เป็นการสร้างกระแส แต่เป็นความจริงที่หลวงพ่อบรรณนายกจะให้พวกเราได้เห็นกระแส แห่งบุญที่บังเกิดขึ้น ซึ่งมากมายมหาศาลทีเดียว ถ้าเราได้เห็น ด้วยตัวเองแล้ว เราจะเกิดมหาปีติ เพราะโดยปกติผลแห่งบุญก็เป็นอจินไตยอยู่แล้ว ยิ่งถ้าทำถูกเนื่อนาบุญ ก็ยิ่งจะมีผลทับทวี เหมือนเรื่องที่เคยเกิดขึ้นในอดีต เป็นเรื่องราวอันน่าอัศจรรย์

*สมัยนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่กรุงสาวัตถี ทุกๆ วันอุโบสถ จะมีเหล่าพุทธศาสนิกชนรักษาอุโบสถกันอย่าง

อานิสงส์แห่งการจุดประทีป

๔๐๔

สม่าเสมอ วันหนึ่งซึ่งเป็นวันอุโบสถเช่นกัน มีอุบาสกเป็นจำนวนมากรักษาอุโบสถศีล และตั้งใจถวายทานอย่างเต็มกำลังกันทุกคน หลังจากรับประทานอาหารเข้าแล้วพวกเขาพากันนุ่งห่มผ้าที่สะอาด ถือของหอมและดอกไม้เดินมุ่งหน้าไปที่วิหารเมื่อไปถึง ก็เข้าไปนั่งสนทนาธรรมกับพระภิกษุผู้เป็นพหูสูตด้วยความเบิกบาน

อุบาสกทั้งหลายใช้เวลาสนทนาธรรมอย่างนี้ จนกระทั่งถึงเวลาเย็น แล้วรวมกันไปฟังธรรมต่อ แม้พวกเขาฟังธรรมต่อเนื่องกันมายาวนานอย่างนี้ ก็ไม่มีความรู้สึกเบื่อหน่ายหรือเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าแต่อย่างใด กลับเกิดความปิติซาบซึ้งในรสพระธรรม คนสมัยก่อน เวลาฟังธรรม สนทนาธรรม จะเป็นช่วงเวลาที่ทุกๆ คนหวนแหน เพราะรู้ว่าการฟังธรรมเป็นมหากุศลเป็นทางมาแห่งความปิติเบิกบานใจเพียงอย่างเดียว ซึ่งหากใครทำความรู้สึกอย่างนี้ให้เกิดขึ้นในขณะที่นั่งฟังธรรมอยู่นั้น ก็จะได้บุญอย่างมาก และยังถ้าทำใจหยุดใจนิ่งไปด้วยในขณะนั้นก็สามารถที่จะบรรลุมรรคผลนิพพานได้

พวกอุบาสกนั่งฟังธรรม จนกระทั่งดวงอาทิตย์ตกดินความมืดได้ครอบคลุมไปทั่วอาณาบริเวณ ขณะนั้นเองมีหญิงคนหนึ่งผ่านมาเห็นเหตุการณ์นางเห็นสาธุชนนั่งฟังธรรมกันก็เกิดความเลื่อมใส จึงคิดวิธีการที่จะได้บุญกับพระภิกษุที่แสดงธรรม

อานิสงส์แห่งการจุดประทีป

๔๐๕

รวมทั้งเหล่าอุบาสกผู้ใดในธรรม นางคิดว่า วันนี้เราจะเอาบุญใหญ่ จึงกลับบ้านนำเครื่องจุดประทีปมาแล้วจุดประทีปขึ้น ได้ตั้งไว้หน้าธรรมาสน์ที่แสดงธรรม แล้วก็นั่งฟังธรรมด้วย

ในขณะที่นางนั่งฟังธรรมอยู่นั้น สายตาที่ทอดมองไปข้างหน้า ได้เห็นแสงแห่งประทีปสว่างไสว หัวใจนางพองโตด้วยมหาปีติ นั่งฟังธรรมไปก็ยิ้มไป ด้วยอาการที่เบิกบานในการถวายประทีปของตน หลังจากที่ฟังธรรมจบแล้ว นางได้ไหว้พระภิกษุผู้แสดงธรรมแล้วเดินทางกลับบ้าน แม้เวลาผ่านไปยาวนานเพียงใด ภาพแห่งการสร้างบารมีครั้งนั้น ยังคงแจ่มชัดในใจของนางอยู่ตลอดเวลา นึกขึ้นมาทีไรก็มีมหาปีติไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อนึกเรื่อยๆ ใจก็สว่างไสวอยู่ในบุญตลอดเวลา แม้มีชีวิตอยู่ในโลกก็มีแต่ความสุข พอละจากโลกนี้ ด้วยผลแห่งการถวายประทีปในครั้งนั้น ทำให้นางได้ไปเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีวิมานสว่างไสวรุ่งเรืองมาก และความงามแห่งเรือนร่างของเทพิดานั้นก็ยิ่งสว่างไปทั่วทุกทิศ อีกทั้งมีรัศมีกายที่สว่างไสว หมดเขตดาทั้งหลายในภพนั้น

ต่อมา พระมหาโมคคัลลานะ อริยสาวกผู้เลิศด้วยฤทธิ์ ได้เที่ยวจาริกไปในเทวโลก มองเห็นแสงสว่างที่ออกจากเรือนร่างของเทพิดาท่านนี้ ก็อุกคิดว่า ในสวรรค์ชั้นนี้ มีเทพบุตรและ

อานิสงส์แห่งการจุดประทีป

๔๐๖

เทพธิดามาก แต่ไม่มีเทพองค์ใดที่มีแสงสว่างออกจากเรือนร่าง
สว่างไสวเท่ากับเทพธิดานี้ แม้วิมานที่บังเกิดขึ้น มหาสมบัติ
ทั้งหลาย ก็มีแสงสว่างที่รุ่งโรจน์ยิ่งนัก พระเถระจึงเอ่ยถาม
เทพธิดานี้ว่า

“ดูก่อนเทพธิดา ท่านมีวรรณะที่งดงามยิ่งนัก มีแสงสว่าง
ไปทั่วทุกทิศ เหมือนดาวประกายพริ้ว รุ่งเรืองเกินกว่าเทวดา
ทั้งหลาย ท่านได้สร้างบุญพิเศษอะไรไว้หนอ รัศมีของท่านจึงสุกใส
รุ่งโรจน์ ทุกทิศก็สว่างไสวด้วยรัศมีที่ออกจากร่างกายของท่าน
สมัยที่เป็นมนุษย์นั้น ท่านได้สร้างกรรมดีอะไรไว้” เทพธิดาได้เล่าว่า
“สมัยที่ดิฉันได้เกิดเป็นมนุษย์นั้น ได้จุดประทีปถวายในเวลาค่ำมืด
ในขณะที่ผู้คนทั้งหลายกำลังนั่งฟังธรรม ดิฉันเป็นผู้ให้แสงสว่าง
ด้วยผลบุญที่ดิฉันได้กระทำแม้เพียงน้อยนิดนั้น ได้ส่งผลให้ดิฉัน
มีรัศมีทั่วสรรพางค์กายรุ่งโรจน์สว่างไสวกว่าเทวดาทั้งหลาย
มหาสมบัติที่สำเร็จด้วยรัตนะทั้งปวงก็บังเกิดขึ้นเพราะผลแห่ง
กรรมนั้น อานุภาพบุญนี้ น่าอัศจรรย์ยิ่งนักพระเจ้า”

พระเถระฟังถ้อยคำของนางเทพธิดาแล้ว ได้เอาเรื่องนั้น
เป็นเหตุให้ท่านแสดงธรรมโปรด ครั้นจบพระธรรมเทศนา
เทพธิดาและเหล่าบริวารทั้งหมดได้บรรลุโสดาปัตติผล เป็น
พระอริยบุคคลในพระพุทธศาสนา หลังจากที่พระเถระกลับมา
จากเทวโลกแล้ว ท่านได้นำเรื่องราวการสร้างความดีของ

อานิสงส์แห่งการจุดประทีป

๔๐๓

เทพธิดานั้นมากราบบังคมทูลพระบรมศาสดาว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ผลแห่งบุญอันน้อยนิดนี้ ดูหมิ่นไม่ได้เลย มหาสมบัติใหญ่และวิมานที่สว่างไสวเรืองรอง ก็เพราะผลแห่งกรรมอันเล็กน้อยเท่านั้น”

พระบรมศาสดาสดับดังนั้นแล้วตรัสว่า “โมคคัลลานะ ผลบุญที่เกิดขึ้น เธอเองก็เห็นมากับตาตัวเองแล้วมิใช่หรือ อานุภาพแห่งบุญนี้ไม่มีประมาณอย่างนี้แหละ” แล้วพระองค์ก็ทรงแสดงธรรมแก่พุทธบริษัทให้เห็นคุณค่าของการสร้างบุญกุศล ตั้งแต่นั้นมา พุทธบริษัทต่างพากันตระหนักในการสร้างบุญยิ่งขึ้นไปด้วยความเบิกบานใจ

เราจะเห็นว่า มหาสมบัติอันเป็นทิพย์รอคอยผู้มีบุญที่ได้สั่งสมไว้ดีแล้ว แม้บุญนั้นจะเป็นบุญเพียงเล็กน้อยก็ตาม แต่ก็ให้ผลที่ยิ่งใหญ่เกินควรเกินคาด สมบัติทุกอย่างเป็นอุปกรณ์ในการสร้างความดีและมีไว้ใช้สร้างบารมี ไม่ใช่มีไว้หวงแหน การที่พวกเราตั้งใจทำความดีกันทั้งทาน ศีล ภาวนา ล้วนเป็นมหากุศลที่ยิ่งใหญ่ เกินกว่าเรื่องราวที่ได้นำมาเล่าเป็นกำลังใจนี้หลายเท่า นัก บุญกุศลทุกอย่างที่เราตั้งใจสร้างนี้แหละ จะเป็นเครื่องสนับสนุน ให้เราถึงพร้อมด้วยที่สุดของมนุษย์สมบัติ ทิพย์สมบัติ และนิพพานสมบัติ ไปทุกภพทุกชาติกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม